Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: ”Samlede poetiske Skrifter”, i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124062928/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

uden at gøre mig rigtig Rede for, hvad Tynemouth egenlig var, og hvor langt der igen var derfra til vort Bestemmelsessted, havde jeg bedt ham vække mig ved dette Klokkesiet.

Jeg havde lagt mig paa Gulvet i den store Salon. Fuldt paaklædt, som en Soldat ved en Bivuakild, var jeg rede til at springe op og ufortøvet tage imod, hvad der skulde vise sig; — men det, der viste sig, overgik selv mine dristigste Fantasier. Man havde raadet mig til at gøre denne Tur opad Tynefloden ved Nattetide, og man havde vel ogsaa omtalt for mig, hvad jeg vilde faa at se. Men jeg kan ikke nægte, at da jeg — halvt fortumlet af at drømme om Kirkemusik, Autodafeer, engelske Gejstlige, o. s. v. o. s. v. og endnu næppe rigtig vaagen, forfrossen og ubehagelig i det hele taget, kom op paa Dækket, begyndte jeg straks ligesom Jeppe at tvivle om, hvor vidt det var „jeg eller ikke jeg", og om hvor vidt Skibet ikke i Nattens Timer havde taget fejl af Vejen og — i Modsætning til det Sted, hvor Jeppe var kommen hen — nu befandt sig ved Indløbet til Akerons og Pyriflegetons mystiske Vande.

Jeg vil forsøge, skønt det vist bliver et svagt Forsøg, at beskrive Dig det forunderlige, som mødte mig her, baade de Genstande, der viste sig, og de Indtryk, disse igen gjorde paa mig; kun maa Du tilgive mig, om jeg ikke bestemt formaar at skelne mellem Indtrykkene, thi ubegrænsede og usammenhængende flød de over i hverandre. Jeg antager, at vi selv, jeg mener Skibet, hvorpaa vi befandt os, svømmede som et stort Uhyre, med et rødt og et grønt lysende Øje, ind mellem en hel Del andre lignende sorte Tingester, der af og til, og skiftevis med et rødt eller grønt Blik, „laante hinanden et Øje". En klam Taage søgte øjensynlig at hindre disse sorte Kolossers Bevægelser, og en Gang imellem skurede de sig ogsaa jamrende og klagende op ad hverandres Sider, og da lød høje, vrede Stemmer og Trampen af mange Fødder, som slæbte Touge eller raslende Kæder efter sig.

Paa én Gang delte de svømmende Tingester sig, og nogle af dem blev til faste Legemer, der lod os passere forbi, medens de selv hvæsede ad os og spyede Røg og Gnister, der ikke forskrækkede mig synderligt, saa længe jeg vidste, fra hvem de kom, blev, alt eftersom vi fordybede os mere og mere i Taagen, til uhyre Røgsøjler, til Flammetunger, der slikkede efter Luft ud af lange sorte Halse, og da al den Ild efterhaanden gjorde det lyst omkring os, syntes jeg, at vi selv svandt ind til et ganske lille sort Punkt, medens alle vore Omgivelser voksede til uhyre Dimensioner. Røgen hvirvlede hvidliggul ovenover os, Ild fo'r ud af Siderne paa de Bakker, som jeg nu tydelig kunde se begrænse det Vand, hvorigennem vi gled, og til Slutningen blev det hele en saadan forvirret Masse af Taage, Røg, Damp